

kan mortificeres; dette er ingenlunde Tilfældet. Den eneste Lovbestemmelse og Hjemmel, der høves for denne Anskuelse hos os, er Forfæmningen i Forordningen af 7de Februar 1823, og der staaer da ikke Andet, end at alle kongelige og af offentlige Instituter udstedte Obligationer og Pengeeffecter ere undtagne fra Mortification; men der er ikke i og for sig Noget til Hinder for, at andre Effecter, lydende paa Thændehaver, kunne mortificeres, saaledes f. Ex. Berler, der lyde paa Thændehaver. Det er, synes mig, ifølge Forholdets Natur kun nødvendigt, for at Mortification kan erhverves, at man paa en tilstrækkelig bestemt Maade kan betegne det, man vil have mortificeret. — Andet forekommer det mig, egentlig ikke, der kan fordres fra et begrebsmæssigt Synspunkt — og det kan man, naar man kan opgive Obligationens Numer. Kan man det ikke, saa er man naturligvis udelukket fra at saae Mortification paa Obligationen, men kan man opgive Numeret, synes det mig, at Obligationen er betegnet tilstrækkelig bestemt. Det forekommer mig derfor, at der egentlig ikke fra et juridisk Synspunkt kunde indvendes Noget imod at udstrække Mortificationen ogsaa til denne Slags Obligationer, og jeg troer ikke, at man derved vilde komme i Strid med saadanne nedarvede Anskuelser, som have nogen videre Betydning.

Finantsministeren: Det er mig overordentlig kjært at høre af det ærede Medlem, at der ikke efter almindelige juridiske Begreber kunde være Noget iveien for at mortificere Thændehaverobligationer. I mine Uttringer før sigtede jeg forøvrigt ikke til Thændehaverpapirer i Almindelighed, men til dem, der omhandles i Forordning af 7de Februar 1823, med Hensyn til hvilke jeg meente, at den Anskuelse, at de ikke kunne mortificeres, var gaaet saaledes ind i den almindelig Bevidsthed, at man, hvergang, Taler har været om noget Saadant, altid har mødt det med den Paastand, at det var Noget, der ikke kunde

være Tale om. Der har i sin Tid været forhandlet Adskilligt med Lovgivningsmagten om den Slags Sager, og man er altid gaaet ud fra den Forudsætning, at en saadan Mortification ikke kunde finde Sted. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem som ogsaa med den ærede første Taler (Brock) i, at det vilde være et meget stort Gode, om Mortification kunde finde Sted paa Statsforfæmninger lydende paa Thændehaveren. Min Indvending derimod maa nu, da den, som jeg erfare, ikke kan støtte sig til nogen egentlig juridisk Grundsætning, væsentligt støtte sig paa Hensigtsmæssighedshensyn og i videre Forstand derigjennem ogsaa paa en vis Retfærdighed; thi jeg kan ikke troe, at den Analogi, der af den ærede sidste Taler blev opstillet med Obligationer, der udtrækkes, vil blive anerkjendt af Statscreditorerne. Den Mand, der besidder den Art Obligationer, veed, at der hvert Halvaar eller Aar paa bestemte Steder fremkommer Betsendtgjørelse, hvoraf han kan see, om hans Obligation er udtrukket, og dernæst veed han, at han, naar han høver sin Rente, bliver gjort opmærksom paa, at hans Obligation er udtrukket, og at han i alt Fald ved den første derefter falvende Rentetermin bliver saaledes gjort opmærksom derpaa, at der ikke kan være nogen Tale om, at han bliver udsat for Mere end høist for at tabe $\frac{1}{2}$ Aars Rente. Naar en Mand er saaledes stillet, saa betænker han sig virkelig ikke paa at kjøbe af den Art Obligationer, det er ganske rimeligt; men anderledes vil det stille sig for ham, dersom han seer hen paa det Forhold, som Taler her er om, nemlig, at der paa aldeles ubestemte Tider, og rimeligvis kun for ganske enkelte Obligationers Vedkommende, kan komme en Betsendtgjørelse, hvorefter saadanne Thændehaverobligationer indkaldes. Dertil kommer, at han ingen Sikkerhed har for, at han, naar han høver sin Coupon, bliver gjort opmærksom paa, at Obligationen er indkaldt, idet nemlig Coupons blive høvede rundt omkring ved alle Kasser, og den, der